

Gojmir Polajnar *Ne ubijaj, rad te imam*

(odlomek iz romana)

Dr. Pokrajculja je kupovala špecerijo. Moderen market z alumini-jasto konstrukcijo, od zunanosti ločeno s steklenimi stenami, ki so prepuščale pogled na bogato obložene police, je stal na starem rimskem pokopališču. Tokrat je nabavljala med službo, drugače je vedno kupovala v domači trgovini, da je bilo manj nošnje. Nabrala je poln voziček: vino, solato, zelje, peteršilj, korenje, banane, pomaranče, riž, špagete, sojin preliv, sir, kekse brez sladkorja, toaletni papir, vato, polnozrnat kruh, Jano in čisto na koncu si je privoščila še smetanovo čokolado. Gnetla se je med ljudmi pri blagajni in zlagala računane dobrine v voziček. Ko je iz denarnice vzela plačilno kartico, ji je padla na tla. Počasi se je sklonila, da bi jo pobrala, a prehitel jo je mladenič, ki je čakal za njo:

“Izvolite!”

“Hvala lepa!” se je nasmehnila in ga globoko pogledala v oči. Zdeli so se ji črni, kot njegovi gosti lasje, čeprav so bili čokoladno rjavi. Nasmehnil se ji je in njegovi zobje so bili vabljivi kakor smetana. Imel je gibko, razvito telo in na rokah, ki so jih krasili redke temne dlake in podolgovati nohti, so se mu videle izrazite žile. Hitela je stvari zlagati v plastične vrečke in pri tem eno izmed njih prerezala z nohtom, da so se riž, špageti, zelenjava in pomaranče razleteli po tleh, prav ko je šel mladenič mimo. Prijazni fant je pobral raztresene reči, dr. Pokrajculja je vzela novi vrečki, in ko sta skupaj zlagala dobrine vanju, sta se dotaknila in spogledala.

“Hvala, zelo ste dobri.”

“Vam lahko pomagam, da se še kaj ne strga?”

“Če vam ni odveč.”

“Stanujete daleč?”

“V Mestnem logu. Hvaležna vam bom, če me pospremite do postaje.”

"Peljem vas."

"Nočem vas nadlegovati."

"V veselje mi je pomagati lepi ženski."

"Laskate mi. Jaz sem Agata."

"Jurij, me veseli. Greste iz službe?"

"Ja. Pa vi? Da se vam kam ne mudi?"

"Lahko mi rečete ti, mlajši sem od vas. Absolvent prava sem in imam časa, kolikor hočem. Zvečer imam japonščino: Watashi wa Jurij to moshimasu. To je moj avto," se je ustavil pred novim modelom honde civic in odprl prtljažnik, da sta odložila vrečke.

"Stanujem tu zgoraj," je pokazal na balkon meščanske hiše, okrašene z modrimi in rdečimi keramičnimi krogi.

"Vedno sem si želela videti, kakšna so ta stanovanja."

"Drugič vam pokažem. Tudi zbirko gotskih kipov."

"Veselim se že!"

"Izvolite!" ji je odprl vrata honde. "Stari me od majhnega vodi po muzejih. Vas zanima umetnost?"

"Zelo. Kadar le utegnem, grem na kakšno razstavo. Jaz sem psihologinja."

"Res? Kaj pa delate? V Moderni morate videti razstavo Supra!"

"Ja? Zdravim psihične motnje."

"Samomorilce? Joj, v Škucu je fejest odtrgana razstava. Obvezno."

"Samomorilcev?"

"Ne, samo da ne pozabim. Moških, ki se drstijo. Mislite, da ima to kakšno zvezo s samomorom?"

"Da, prav to mislim! - Delati s samomorilci menda ni nič slabega?"

"Ne, seveda ne."

"Mimo cerkve," ga je vodila Agata. Gume so zacvilile in Jurij je sunkovito zavil čez most z brezami. Agato je stisnilo ob vrata, vendar se je avto dobro držal ceste. Jurij je bil izkušen voznik.

"Trnovo, kraj nesrečnega imena!

Tam meni je gorje bilo rojeno
od dveh očesov čistega plamena.¹

Ampak vi gotovo niste nesrečno zaljubljeni?" je Jurij trdno

držal volan. Agata ni vedela, naj se smeji ali ne. Zakaj se peča z mulci, da bo jutri morala z avtobusom v službo, ker je pustila avto v garaži inštituta. Ko je pri prestavljanju ujela dotik Jurijeve roke, so jo dvomi minili. "Tu parkiraj!" Ustavila sta se pred hišo ob Malem Grabnu, za katerim se je začejalo Barje, skrivnostna zemlja s srebrikastim grmičevjem, ujeto vodo, meglicami in starimi pticami, ki nizko preletavajo ravnico ponikle metafizike. "Moraš na kavo! Vztrajam."

"Seveda, z veseljem!" Družinska hiša je bila vzorno pospravljena in povsod je bilo videti, kot da se bo vsak čas kdo vselil. Pol polic v omari za čevlje je bilo praznih, lahko je izbiral copate, pol obešala v omari za plašče je bilo praznega, moški dežnik poleg ženskega, v kopalnici še neuporabljena zobna ščetka, dve blazini na zakonski postelji, dva računalnika, zdelo se je, da sta na mizi dve skodelici od jutranje kave, a Agata je odnesla v kuhinjo le eno. "Živite sami?"

"Da. In ti?"

"Tudi. Stari je tu, kadar je v Ljubljani."

"Nimaš punce?" "Nobene dlje," je končal sredi stavka.

"Zakaj?"

"Tako govori o poroki."

"Se nočeš poročiti?"

"Hočem, ko bom srečal pravo."

"Kavo? Čaj?"

"Prosim! - Čaj. Lahko prižgem?"

"Izvoli pepelnik," je izkoristila priložnost, da se je dotaknila mlade kože. "Moraš poskusiti kolače moje mame." Ko mu je prinesla vroče medenjake, se je toliko sklonila do nizke mizice, da ji je kratko oprijeto krilo zlezlo vrh stegen in skozi prosojne nogavice je bilo moč videti vzorec črnih čipkastih hlačk. Pogladila si je krilo po nogah in pogledala Jurija: "Bi tudi kaj močnejšega?"

"Lahko."

"Staro jabolčno žganje?"

"Dobro! Zbirate slike? Koliko nevest!"

"Slikar je bil očetov prijatelj," se je Agata vrnila v kuhinjo, kjer je voda že vrela, in Jurij je prišel za njo:

“Kje pa je kakšen eksces?”

“Kakšen eksces?”

“Kakšen odtrgan slikar, za katerega veš, da je nekaj na njem. Vsi potrebujemo kaj neobičajnega, se vam ne zdi?”

“Nisem razmišljala o tem. Mogoče. - Včasih se naga kopam v barjanskih bazarjih.”

“Fejst dobro, greva skupaj!”

“Zdaj je prehladno.”

“Ne zdaj. Poleti, ko bo polna luna.”

“Hočeš vzeti iz vitrine kozarce za žganje?” Skupaj sta pripravila pladenj in se vrnila v dnevno sobo. “Na zdravje!”

“Na snidenje!”

“Ste bili vedno sami tukaj?”

“Zakaj?” je vzdrltela Agata. “Hiša potrebuje moškega.” Zdelo se ji je, da ima Jurij noge bolj narazen, kakor je običajno. Levo roko je imel na stegnu tik ob mednožju, v desni je držal cigareto. Ustnice je močno zaokrožil, ko je pihal dim, in z dolgimi, utripajočimi trepalnicami spraševal, kaj zdaj.

“Lahko dobim cigareto?” je Agata prisedla na zofo, in ko ji je prižigal, je z rokami zaščitila ogenj vžigalice, kot bi bila na vetru. Med pogovorom mu je položila roko na rame, ga v navdušenju prijel za zapestje in med smehom trepljala po stegnih. Prislonila je svojo nogo k njegovi, ugasila cigareto in mu z roko počasi polzela po stegnu do pištole, ki je že rasla v puško. Ugriznila ga je v ustnico, sesala njegov jezik, ga objela, praskala za ušesi in s kolenom ribarila med njegovima nogama. Strastno je grizla, ščipala, božala, lizala in se zvijala kot pri gimnastiki. Rada je imela seks. Njegovo roko je vodila pod hlačke, da jo je dosegla vlažno, in ko je začutila prst v piški, je dahnila:

“Ja.”

Odpela mu je gumbe na hlačah, poiskala razporek na boksaricah in osvobodila življenjsko silo rastočega drevesa. Oklenila ga je z obema rokama, glaviču dajala zavetje z usti, ga božala z jezikom in dražila z zobmi. Slekla si je nogavice in hlačke do gležnjev, ga z nogami oklenila okrog vratu, da ga je vabila dišeča muca, mu naslonila glavo v naročje in šepnila:

“Devetinšestdeset!”

Z jezikom ji je odprl cvet, da ji je telo vztrepetalo, in z usti je požirala njegove krogle kot miza za biljard. Ščegetavček je nabrekli, in ko se je z jezikom posvetil zemljici, je vedela, da sta premagala zadržke. Zlezla mu je z vratu, mu slekla hlače in mu z rokami dvignila noge kvišku. Kosmata zadnjica je bila boljša od smetane in z jezikom si je utrla pot v notranjost. Kar je godilo njemu, je godilo njej. Izpod blazine je potegnila kondom, ga spretno nataknila na deblo, spraznila mizico in se ulegla čeznjo ter ga pogledala z zevajočo zadnjico. Pokleknil je za njo in zaječala je od pekočine, ki se je prelivala v užitek. Gibal se je sunkovito, dihal glasno, bil grob in skrbelo jo je le, da ne bi prehitro končal. Začela ga je grebsti po jajcih, mu porinila prst v rit, nato pa objela debelega kurca in si ga prestavila v pičko. Pomagala mu je v vihnem gibanju, premočena sta delala široke loke, z rokami se je oklepala mize, ki je poplesavala po tleh in komaj slišno izdavila:

“Še!”

Ko ji je prihajalo, ji je ušel krik, doživela je dolg orgazem, on pa je še porival in migala je zanj.

“Daj!” jo je plosknil po riti in jo divje nasadil, ko mu je drugič prišlo, da si je prebila ustnico na robu mizice in je na jeziku začutila grenkobo krvi. Ležala sta drug na drugem, izžeta in svetlikajoča se v potu. Kakšen fuk! Dala mu je vse svoje telefonske številke, še od mame in od službe, ki je ni bilo v imeniku. Kadar je telefon zazvonil, je najprej pomislila nanj.

1 France Prešeren: Je od vesel'ga časa (odlomek); v: France Prešeren: Poezije, MK, Ljubljana 1958.